

خواهند شد. (Keohane & Oppenheimer, 2016, p. 143-144)

یکی دیگر از فاکتورهایی که باعث می‌شود همکاری‌ها در زمینه‌ی اقلیم بسیار دشوار شود، آن است که کاهش گازهای گل‌خانه‌ای در مقیاسی که بتواند تأثیر واقعی بر گرمایش جهانی بگذارد، بسیار پرهزینه است. این بدان دلیل است که تقریباً همه‌ی فعالیت‌های اقتصادی، گازهای گل‌خانه‌ای منتشر می‌کنند. به همین دلیل مشکل «سواری‌های مجانی»^۱ در مورد تغییرات اقلیمی بسیار حادث‌تر از این مسئله در سایر چالش‌های محیطی، مثل فرسایش لایه اوزون است. (Keohane & Oppenheimer, 2016) کشورها برای اتخاذ روش‌های غیر همکاری‌دانه دارای انگیزه هستند. کاهش انتشار یک موهبت عمومی ایجاد می‌کند. هم‌چنین هیچ کشوری را نمی‌توان از دستیابی به مواهب ناشی از کاهش انتشار سایر کشورها دور نگه داشت. به‌علاوه به‌واسطه‌ی عدم مشارکت در کاهش نشر، یک کشور هزینه‌های کاهش آلودگی را صرفه‌جویی می‌کند. (Cherry et al., 2014, p. 30) هر بازیگر تمایل به سمت سواری مجانی دارد، بدون آن‌که بخواهد سهم خود را پرداخت کند. (Keohane & Victor, 2016, p. 2)

توافقات بین‌المللی زیست‌محیطی در غیاب ساختار مدیریتی بین‌المللی کارکردی، فقط از طریق بنیان‌های داوطلبانه قابل‌دستیابی هستند. (Carraro & Egenhofer, 2007, p. 9) منافع شخصی خالص، بازیگران را به یک‌سو (سواری مجانی) و منافع گروهی آن‌ها را به‌سوی دیگر (همکاری حداکثری) می‌کشاند. کشورها در یک تعارض قرار گرفته‌اند، آن‌ها در یک معما به سر می‌برند. در بازی معروف معمای زندانی هر بازیگر انگیزه‌ای برای اعتراف دارد تا شریک خود (Cherry et al., 2014, p. 63) را مجرم معرفی کند و خودش حکم سبک‌تری بگیرد. (Keohane & Victor, 2016, p. 3) بازی معمای زندانی اشاره می‌کند که اگر اطلاعات هر بازیگر در مورد سایر بازیگران محدود باشد، بازیگر خردگرا استراتژی فرار را انتخاب می‌کند. (Yoshimatsu, 1998, p. 8) ولی برعکس اگر از انجام اقداماتی توسط سایرین اطمینان حاصل کند، به‌سمت همکاری ترغیب

---

1. Free riding